

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1476/2025
17.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бранке Лекић Врзић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К бр.270/23 од 16.06.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-241/25 од 02.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Бранке Лекић Врзић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Аранђеловцу К бр.270/23 од 16.06.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-241/25 од 02.09.2025. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу К бр.270/23 од 16.06.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, за коју је одређено да се иста неће извршити уколико окривљени за време од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-241/25 од 02.09.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног а пресуда Основног суда у Аранђеловцу К бр.270/23 од 16.06.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Бранка Лекић Врзић, због „битне повреде одредаба кривичног поступа и повреде кривичног законика“, али из образложења захтева произилази да га подноси због битне повреде одредаба кривичног

поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због „битне повреде одредаба кривичног поступа и повреде кривичног законика“, при чему не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ у образложењу захтева наводи да је суд из изреке пресуде изоставио исправу означену датумом 22.11.2018. године, у односу на коју је оптужним предлогом окривљеном стављено на терет да ју је набавио и употребио, а да при томе није донео ослобађајућу пресуду у односу на наведену исправу. Оваквим наводима браниоца окривљеног се суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП односно да пресудом није потпуно решен предмет оптужбе.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, окривљеном је оптужним предлогом стављено на терет да је извршио кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 1. КЗ са две радње извршења које се односе на уверење од 22.11.2018. године и уверење од 25.12.2018. године, али је нашао да није доказано да је окривљени извршио кривично дело у односу на уверење од 22.11.2018. године и огласио га кривим само за радње везане за уверење од 25.12.2018. године, а радње везане за уверење од 22.11.2018. године изоставио из изреке пресуде, за шта је дао разлоге у образложењу пресуде.

У ситуацији када се ради о кривичном делу које се састоји из више радњи, као што је овде случај, уколико суд оцени да није доказано извршење неке од радњи у саставу кривичног дела, окривљеног ће огласити кривим само за радње за које сматра да су доказане, а за радње које нису доказане неће доносити ослобађајућу пресуду, како то тврди бранилац окривљеног, нити ће те радње наводити у изреци пресуде, већ ће у образложењу навести разлоге због којих сматра да наведене радње нису доказане, што је суд у конкретном случају и учинио.

С тога су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи и да је правноснажним пресудама повређена одредба члана 243. ЗКП из разлога што окривљеном није на законом прописан начин достављена пресуда јер је тражио да му се писмена достављају електронским путем, што суд није учинио, већ је првостепену пресуду доставио преко огласне табле, као и одредбе члана 68. и 413. став 4. ЗКП обзиром да првостепени, а ни другостепени суд, нису омогућили окривљеном да се на главном претресу одржаном дана 16.06.2025. године изјасни да ли прихвата завршну реч браниоца, да је исправи или допуни односно да је лично изнесе, већ је главни претрес закључио у оправданом одсуству окривљеног.

Поред наведеног захтевом се указује и да суд није дао разлоге зашто је окривљени годину дана пре покретања било каквог судског поступка против њега сачинио уверење који би доставио у доказном поступку који је покренут по тужби његовог оца, на који начин се суштински истиче и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног у преосталом делу захтева наводи да суд у својој одлуци није ценио доказима поткрепљену чињеницу да се ради о неовереној фотокопији исправе за коју је окривљени оптужен да је фалсификовао у периоду од новембра 2018.године до 23.09.2019.године, а употребио у предмету П2-120/20 Основног суда у Аранђеловцу дана 23.09.2019. године. Наиме, нити окривљени, нити сведок ББ нису вршили скенирање ове исправе, нити било ког њеног дела, оригиналан примерак је достављен ВВ, оцу окривљеног, а окривљени је задржао фотокопије исте исправе, које је сачинио у црно-белом отиску и отиску у боји, а евентуална одговорност студентске службе за исправно уношење података у уверење није била предмет доказивања у поступку. По налажењу браниоца, судови нису на правилан начин оценили налазе и мишљења вештака НЦФК Београд, Дуње Мектеровић, а такође је изостала правилна оцена исказа сведока ГГ, руководиоца студентске службе ВИШЕР, који се, по тумачењу браниоца, изјашњавао о другом уверењу, а не о оном које је било предмет поступка. Бранилац истиче и да није јасно како су судови дефинисали умишљај окривљеног, као и да, по њеном мишљењу, неоверене фотокопије документа нису подобне за правни саобраћај.

Изнети наводи браниоца окривљеног у битном представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне која је дата у побијаним правноснажним одлукама.

Како, повреде одредбе члана 68, 243. и 413. став 4. ЗКП, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног окривљеног АА - адвоката Бранке Лекић Врзић, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП,

захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић